



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Londoniensi, Eliensi, & Wigorniensi Episcopis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

ipsius privilegij præjudicium factum esse videtur, quod salva semper auctoritate prædicta noscitur esse concessum. Propter quod ipsi quoque consuetudini, quæ nimirum & ex ipso & cum ipso processit, non est præjudicialiter derogatum, pro qua in hoc præsertim articulo conservanda rogare serò videmini recordati; quandoquidem super hoc postquam interdictum cœpistis, nec privilegio nec consuetudine vos tuendo, servare, præposteris ad nos precibus recurristis, non attendentes forsitan quòd res ipsa multipliciter est ex multis circumstantiis aggravata, propter quas difficile jam est vestris precibus condescendi, quibus fortè facile potuisset in principio provideri: Sanè si Rex, cum quo remisit non est in hac pugna luctandum, ex quacunque parte lentescere nos sentiret, de nostra fortasse sumeret debilitate vigorem, & suspicatus ex pusillanimitate nos facere quod ex providentia faceremus, prævalendi fiducia tanto contra manus ardentis eum pertinaciùs se opponeret quanto lentius eas suo conamini restituisse putaret. Præterea visum est quòd non solum Clerici seculares, sed & alij quoque religiosi, si petitio vestra consequeretur effectum, ad grave possent scandalum commoveri, cum isti religionem vestram quodammodo, ex eo quòd decimas ipsorum percipitis, æmulentur, ac solatium reputantes socios habere pœnarum, gravius torquerentur ex eo, si tacentibus ipsis vos intermissa viderent officia resumpsisse quàm si nunquam ab initio cessassetis, quos potius suis vellent moribus conformari, ut sicut gaudetis cum gaudentibus, ita etiam cum lugentibus lugeretis, & illi qui, quantum ad hoc, vobiscum gaudent quasi similibus privilegiis, gratiam vobis factam suam injuriam reputarent, nisi permitteretur eisdem saltem clausis januis & non pulsatis campanis, exclusis excommunicatis & interdictis, secundum sua privilegia celebrare, quia quamquam ista non sint in privilegiis vestris expressa, utraque tamen privilegia, vestra videlicet & illorum, quantum in hoc, ad eundem tendere videntur effectum, eò quòd illa quæ in iis exprimi familiaris hominum monuit habitatio, taceri suavit in vestris remotior solitudo. Alioquin in hujusmodi casu tam accusabiliter excommunicatis vel interdictis accedentibus & præsentibus cantaretur à vobis quàm excusabiliter ipsis recedentibus & absentibus celebraretur ab illis. Aliud quoque petitioni vestræ videbatur

obstare, confusio scilicet executorum notrorum; qui cum in hoc zelum secundum scientiam procul dubio habuisse noscantur, immo cum pro causa præsentis nec iram Principis nec exilium declinarint, sed usque ad mortem obedire parati, quod injunctum est eis laudabiliter & constanter sint hæcenus executi, profectò indignissimum reputamus ut quasi quod ab eis bene actum est reprobandò, non solum confusionem inducamus in ipsos, verum etiam totum quod in eis ex magna parte consistit negotium enervemus. Illud autem quod de dissolutione ordinis, quæ timeatur ex celebrandi dissuetudine proventura, non est visum se usquequaque cum alio periculo compensare; quia cum in hac lucta pro universalis pugnetur Ecclesie libertate, periculosius universi quam partis pro universo commoditas læderetur, quamquam & aliter valeatis cum Domini adjutorio à dissolutione vos hujusmodi præservare. Ceterum licet satis religiosè credatur quòd salutaris hostie immolatio finem optatum huic negotio citius impetraret, speratur tamen quòd si pœnam hanc indebitam pertuleritis patienter, spiritus qui pro vobis inenarrabilibus gemitibus interpellat, felicem exitum super hoc celementer obtinebit ab illo qui per pœnæ debitæ patientiam, quæ non rapuit exsolvendo, redemit nos Dominus Iesus Christus. Quapropter rogamus & obsecramus vos, filij dilectissimi, quatinus attendentes quòd jam quasi negotium est in fine, illud inturbare nolitis, sed pensatis omnibus quæ superius sunt expressa propter Deum & nos, qui ferventissima caritate zelamur vos & ordinem vestrum, immo etiam veneramur, hoc in patientia substinentes, insistatis orationibus apud Deum ut actorem culpæ sic molliat quòd pœnæ latores absolvat, pro certo sperantes quòd propter indignam pœnam, non solum à Deo, verum etiam & à nobis digna vobis retributio reservatur. Datum Laterani 11. Non. Martij, anno duodecimo.

LONDONIENSI, ELIENSI,
& Wigorniensis Episcopis.

Cum Cisterciensis ordinis fratres sincerissimo diligamus affectu, fraternitatem vestram rogandam duximus & monendam, per apostolica vobis scripta mandantes attentè quatinus interdicti rigorem, de quo nobis extitisset acceptum si secundum privilegia sua fuisset ab initio temperatum, circa illos temperare curetis, quantum

quantum fieri poterit, sine gravi scandalo aliorum, ita quod non rumpatur nervus ecclesiasticæ disciplinæ; quæ nervo propterea comparatur, ut dissolvi non debeat, sed possit inflecti cum necessitas postularit. in quo quanto benignius nos vobis defertimus, tanto vos illis benignius defertis, quorum providentiæ cuncta quæ ad hunc spectant articulum ab initio commissimus moderanda. Quod si non omnes in exequendis potueritis interesse, duo vestrum ea &c. Datum ut in alia per totum.

ROFFRIDO TITVLI
sanctorum Marcellini & Petri Presbytero
Cardinali Casinensi Abbati, & magistro
Roberto de Alberto.

Cum causam quæ inter monasterium Casemarij & Ecclesiam Marsicanam, super eo quod quædam permutatio de Ecclesiis de Pertuso & sancti Nicolai de Capellis facta in ejusdem monasterij præjudicium dicebatur, dilectis filiis Priori de Furca & Vicedomino Verulano duxerimus committendam, ipsi testes utriusque productos recipere curaverunt. Verùm attestationibus publicatis, ceperunt prædicti testes constanter asserere se nequaquam ut scriptum fuerat deposuisse. quod parati erant interposito juramento firmare. Vnus quoque iudicum prædictorum per suas nobis litteras intimavit dicta ipsorum testium per scriptoris incuriam vel malitiam aliter quàm testes deposuerint conscripta fuisse. Propter quod ex parte monasterij fuit nobis humiliter supplicatum ut eidem in tanto gravamine succurrentes, interrogari prædictos testes iterum faceremus. Sed ad hoc fuit ex adverso propositum quod cum publicatis attestationibus dicta testium partes didicerint, dicti testes interrogari super veteri articulo secundum juris ordinem non debebant, eò quod possent de facili subornari; maximè cum eorum dictum super hujusmodi articulo esset inutile, quod forent in singulis assertionibus singulares. Sed nec iudici esset in hac parte credendum, cum id quod præmissum est absque collegæ sui conniventia scripserit, & suam videatur turpitudinem allegare. Nos ergo in hoc æquitatem sequi volentes, discretionem vestræ per apostolica scripta mandamus quatenus si personæ testium tales sunt de quibus ne pejerare velint meritò præsumatur, & prædicti iudices vel alter eorum, saltem reliquo nequaquam contradicente, de veritate di-

Tom. II.

cenda qualiter testes deposuerint supradicti præstare voluerint juramentum, vos eorum juramento recepto, ea quæ ipsi vel supradicti testes super illo articulo dixerint fideliter conscribatis, sub sigillis vestris eadem ad nostram præsentiam remittentes, ita videlicet ut nullum ex hoc alterutri parti præjudicium generetur. Nos etenim postquam eorum dicta inspexerimus diligenter, in eodem negotio, prout expedire viderimus, procedemus. Datum Laterani x v. Kal. Aprilis, an. duodecimo.

NICOLAO ALEXANDRINO
Patriarche.

Fraternitatem tuam in Domino commendamus quod in medio pravæ ac perversæ positus nationis, quasi lilium inter spinas devotionis odorem emittis, & ab uberibus sanctæ Romanæ Ecclesiæ matris tuæ te ac eos qui pro Christi nomine captivi tenentur nihilominus servitute postulas consolari, quorum te angit angustia & scandalum sæpe urit. Deus autem patientiæ ac solatiij te ac illos consolari dignetur, & omni gaudio & pace repleat in credendo, ut in spe ac virtute sancti spiritus abundetis ad æternæ satietatis gaudia perventuri. Licet igitur ipsi variis tribulationibus affligantur, tu tamen, tamquam pius pater & pastor, eosdem ad patientiam non desinas exhortari, ne in tribulationibus ipsis deficient: quia id quod in presenti est momentaneum & leve tribulationis ipsorum, supra modum in sublimitate æternæ gloriæ pondus operabitur in eisdem. Non enim sunt condignæ passionibus hujus temporis ad futuram gloriam quæ revelabitur in nobis, juxta quod Apostolus protestatur. Hi sanè qui tribulationes pro Christi nomine patiuntur, procul dubio conregnabunt, si tamen fiduciam & gloriam spei usque ad finem contineant inconcussam. Virtutum enim tribulatio est adjutrix, & auditui dat vexatio intellectum. Æternitatis namque præmia præstolantes, ex adversitatibus sumunt vires; quia crescente pugna, sibi manere victoriam non ambigunt gloriosam. Sic equidem desideria electorum ex adversitate proficiunt dum præmuntur, sicut ignis flatu premitur ut excrescat, & ex eo quod extingui cernitur roboratur. Tu ergo, venerabilis frater, omne gaudium æstimato cum in varias tentationes incideris, sciens quod tribulatio patientiam operatur, patientia probationem, probatio verò spem, spes autem non confundit. Fidelis autem

Epist. 12.
Littera consolatoria scribitur.

Q9